

دعا

ستا په مينه کې توفيق د ثناراکرې
الهي راته همت دوفاراکرې
ستا په مينه چې پرې ځان ستي ستي کړم
د پتنگ غوندي په شمعي سزاراکرې
پاکه ربه ستا په عشق کې چې بيماروي
رنځورانوته مجال دد عاراکرې
چې د بنمن باندې يرغل وکړواومات شي
دې بري ته دايمان ښه سلاح راکرې
چې هر کار ته اتفاق باندې راټول شو
په هر کار کې له نفاقه پناه راکرې
ستاد ربار کې به هېڅ کم نشي خالق
چې وطن ته مود سولې فضا راکرې
سترگې تل وي درو شن له اوښکوډ کې
دغو اوښکو ته سکون انتهاراکرې

غزل

دوخت يزید د سيمې واک اوس په پيری نیولی
لکه حسین زه په وچ ډاگ ورته سلگی نیولی

داسې چې درومې نو په لور او از خبرې مه کړه
کنه! یو بل ځوان نه هم عمر دې بلی نیولی

منم چې وخت دی ستاد حسن قیمت نلرمه
ای! خو یو وخت کې مې بابا په اشري نیولی

هغه جانان مې چې مرگي هم بېلولی نه شو
هغه جانان مې ولا نن یوې جیونی نیولی

روشنه تابدرنگ دی رنگ له توري شپې اخستی
لیلا چې ښکلې ده دې حسن له سپوږمۍ نیولی

فيصلي

چې راټول خو پښتانه شي پښتنې هم پکې اوسي
کړي او زد تکيرونو انگازې هم پکې اوسي

چې د ټولو سپين پتکي وي او د ټولو سره ټکري وي
سره يولاس وي يو موټی فيصلي هم پکې اوسي

يو وړوکی ټولی راشي او د بنمن نېست اونا بود کړي
بنکلي بنکلي شازلمي او قافلې هم پکې اوسي

چې او از الله اکبر شي او بيرغ د افغان لور شي
نراو بنځې شي خوشحاله زمزمې هم پکې اوسي

له کوم لوري ډله راشي او جسد دروشن راوړي
چيغې چيغې شي ژړا شي جنازې هم پکې اوسي

زريني پانې

د کلي خلک يو د بنسار په رواج نه پوهېږو
ساده باده يو ستا پر بنکلي مزاج نه پوهېږو

ياغی وطن دی بس هر څوک راځي او اوسي پکې
مور د زوليت د عوه کوو خو په باج نه پوهېږو

مور نه له ځان سره د چال خواتيري نه منو
مور له غليم سره په يو تغرناستی نه منو

مور نه همپش مينه پاللي مور نه مينه پالو
چې مور په جنگ کې تويه کړې هغه وينه پالو

د زړه بدل کې همپشه خلک و ته زړه ورکوو
وينه په وينه باندي نه وينځو او به ورکوو

ازارگه تلي نه يو مور د چا خبرې نه غواړو
د د عالته کې يو خولي د چا سپرې نه غواړو

شوق په کلابونو

چې مومطلب دلعل گتسل وي يو هرڅه ته تيار
دنبامار خولې ته هم پرېوځو ترېنه نه کـــووډار

که همسايه مويورانيم او ايتم بم جـــــوړوي
نسل کشي کـــوي انسان ته ځنکدن جوړوي

موږ هم قلم لـــرو تاريخ لرو کتاب لرو
زموږه پـــــــانې دي زرينې مونږه باب لرو

شوق په کلابونو

قلم

قلم لرو مونږه پښتو او فرهنگ واره لرو
لاس کې بنگري په سرپروني اوننگ واره لرو

نه ترڅه وايو چاته نه دچا ترڅه زغمی شو
په نرمه پایوگني زشسته او جنگ واره لرو

چانه په هېڅ شي کې کم نه يوموږ يې رنگ څه کوو
رنگونه هم لرو موږ تور، غنم رنگ واره لرو

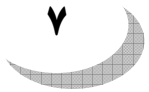
دملنگانو دودخاني ته به راځي خماره
چلم دی ايښی سگرت ډک دی او بنگ واره لرو

چې يې منگی ترڅنگ نيولی وي گوډرته درومي
ددې پغلوتې خوشبويي او لونگ دواړه لـــرو

زماهم بد ایسی اشنا نوربه دې نه یادوم
نوربه دې نه درخم تر خوانوربه دې نه یادوم
تور او پېغور خوراته نشته اموخته یمه پری
ستاخو عادت دی له پخوا نوربه دې نه یادوم
نن دبابامزار ته غمه پکې سوال کومه
تعویز کومه په ملا نوربه دې نه یادوم
توره تیاره کې به له کوره خم تیاره کې راخم
چې ودې نه گورم بسکلا نوربه دې نه یادوم
مادرته ویل چې دموسکا چل راته مه یادوه
زماپه برخه ده ژړا نوربه دې نه یادوم
تامې خوانی لکه د شمعی راته وسپزله
خوماهمپش کرله ریا نوربه دې نه یادوم
ستا په ادا که درو شن عمر دوه چنده کېږي
بڼه ده چې مړشمه سبا نوربه دې نه یادوم

پخوا چې ستا وه نن همغه وه زما په اوږو
ډېره درنه وه پخداى ټوله وه زما په اوږو
پرون چې ستاسو د کور مخ ته جینکې ژړېدې
ووايه گرانې هلته بیا وه د چا ورا په اوږو
د جانان غمه خداى دې واخله زه دې داسې ورک کړم
لکه لوگى چې پورته کېږي د هوا په اوږو
بنکاري چې گل او بلبل بیادي خفه شوي سره
د ازغي نښې بنکارېدلې د بورا په اوږو
گوره و اعضه داسې نده چې تنها به درومي
زه به هم رب لره ورغمه د ثنا په اوږو
منم چې تاته به دې هم احساس مجنون یادوي
مجنون به خیال کې و سر ایښی د لیلایه اوږو
له تانه هېره شوه که یاده دې ده سره لویته
ها! چې روشن به سموله کله ستاپه اوږو

اوبنکه

شین اسمان کې وریخ کېدم لیدم دې نه
سپین باران وم ورېدم لیدم دې نه
خوږ نسیم ومه د زلفو دې مېلمه وم
په رخسار دې لگېدم لیدم دې نه
تأحیران راته کتل لار کې ولاړ وې
زه دې څنگ کې تېرېدم لیدم دې نه
لکه اوبنکه چې له سترگې نه شي بېله
خلاص گرېوان ته دې لوېدم لیدم دې نه
څه شپې وې د بېلتون تنه شوي تېرې
شپه او ورځ به ژرېدم لیدم دې نه
ستا په مینه کې اخر انجام مې مرگ شو
مقبره کې خنېدم لیدم دې نه
ای روشنه ته په ښودنه یې ښه نه یې!
تل دې څنگ کې ویدېدم لیدم دې نه

سلگی

زما وجود دی لکه مری دبل چا پسه اوږو
لېونی! ستا احسان مې وړی دی زما په اوږو
د تصور په نیلي تل کوم لټون دښکلو
لکه اوبو راوړی زه یېم دهوا په اوږو
دمیخانې په هـوډله کور ځم خونه یېم خبر
خماره! تل دې کړولی ددنیایه اوږو
په زړه مې اوس هم ستاد سورسالیو یادونه شته دي
هغه چې باد دی رپوله کله ستا په اوږو
ستا محبت کې محرکه دهر غلم منمه
ستا محبت کې مې سروړی د بـلا په اوږو
روشنه تا چې کله هم غرور په ما کې دی
ما همېشه دی زړه تش کړی دژړا په اوږو

ستوري نه وي خوبياهم اسمان ته گورم
کړم وړې وړې سلگۍ خپل ځان ته گورم

له سهاره ترمانبامه پکې ورک يم
مخ د هريوه نبايسته انسان ته گورم

ترهغې سپوږمۍ ته گورم چې پناشي
لټوم دې لوی واړه کهکشان گورم

په دې هيله چې يو ورځ به داسې راشي
ستا په سترگو کې به ټول جهان ته گورم

له سپين غره تر پاميره يو افغان دی
خوروشنه ستا په سر لغمان ته گورم

باران وه اوسيلی، وه اوږلی، وه يار يې نه وه
وه ناسته انتظار کې يوجينی، وه يار يې نه وه

څه يې نه ويلې چاته د بوت پشان وه ناسته
وه بنکلې، سپين رخساره شين خالی، وه يار يې نه وه

زه هم راغلم او غلی يې تر څنگ ورته د پره شوم
بې هوشه وه مد هوشه، ليوونی، وه يار يې نه وه

له د پره هيجانه يې رنگ تک ژپړوه الوتی
وه د پره ترهېدلې سره هوسۍ، وه يار يې نه وه

زما خوپه نظر هلت هغه څه راغله تياره وه
(روشنه) وايي هلت هغه خوبلی، وه يار يې نه وه

کلي نه وځم

نوره ونه شوله بس نور کلي نه وځمه زه
زړگيه بس دی دپغور کلي نه وځمه زه

دلته ويرونه دي غمونه ، ماتمونه اوري
أف خدايه ! داڅه دي دشور کلي نه وځمه زه

ای ! دوفاخواب همېش دې په جفارا کړی
خوېن په زخمونو د تېکور کلي نه وځمه زه

دچاپه فکر کې قبرونو ته پناه یوسمه
دچافکرونو کې دگور کلي نه وځمه زه

بس مبارک دې شه روشنه دامحل دې ستاوي
زه درنه لارمه دکور کلي نه وځمه زه

غزل

پوه یې کړه چې نه مزاحمت کوي
نن خودې بانه مزاحمت کوي

گرانې زلفان وچ کړه هوايخه ده
دېرچې وي لامده مزاحمت کوي
یو ورځ چې دې یادله قصده نکړمه
توله شپه مې زړه مزاحمت کوي
ماخوېې بدهم په بنو منلي دي
دوی نوبیا په څه مزاحمت کوي
تاسره چې وخت مجلس ته نلرم
کور کې مېلمانه مزاحمت کوي
بنکته که له تورو شکایت کوي
بره نوبیا سره مزاحمت کوي
کله کله سترگې رانه اړوي
کله کله بنه مزاحمت کوي

ويې ويل په ناز روشنه خیال دې هم
سم لکه داته مزاحمت کوي

گودر

دفاع کوي خولکه سپر غوندي يې زغرو خوږه
دغوشين سترگو خوددې نړۍ بشر و خوږه
خوندور کوي ازارول دېې گناه مخلوقات
پرون زمانن يې داستاد زړگي سر و خوږه
دوطن کونډه ژاري، چانه مې خوی و غواړمه
توره شپه راغله اوله مانه يې سحر و خوږه
يو کليواله شين خالی په ساندو سرده وايي
چانا پېژاندو يې د شپې ورنه دلبر و خوږه
زما سپين غر ژاري له اوبنکو يې رودونه روان
سلگو کې وايي جوج ماجو جو يې تور غرو خوږه
زمور د کلي پېغلې ټولې مروړې بنکاري
وايي چې کوم بنا ماريې حسن د گودر و خوږه

غزل

تنه هانه وم خوتنه او م چي ته نه وي
ستا په درکې بېنو او م چي ته نه وي
پېنې پمانه شوم روان تر لبي وره نه
نابلد کلي کې ستاوم چي ته نه وي
خيال دې راغی دېوي سوري ته تم شو
زه پتنگ سوی په تاوم چي ته نه وي
گرېوان خيري ستاد چم په لوري لارم
لېونی وم دېدیاوم چي ته نه وي
ما سفر دژوند له کومه وپیل کړی؟
ناخبر له انتهاوم چي ته نه وي
ما گونگی روژه منلی دې ده روشنه
بس په لوربه اموختاوم چي ته نه وي

د غزل توری

توری د غزل شه او غزل ته ځه راځه
مینه راکوه راته محل ته ځه راځه

نن به دې په مینه الوول زلفې په شمار کړم
غېږې ته راپرېوځه بغل ته ځه راځه

راشه دا غیار په وارې وځانده موسکې شه
مرگ باندې یې وگوانه اجل ته ځه راځه

ستا د سرو لبانو مئے ته تېریم خماریمه
سترگو کې رانغاړه مې کجل ته ځه راځه

نن دې په بنایست کې بنا پېرې دکاف کړې ماتې
حسن دې لمبې کوي مشعل ته ځه راځه

یاسپینه کوتره شه پروازو کړه را والوزه
کلی نه بهر کله ځنگل ته ځه راځه

مونږچې واره وو

مونږچې واره وو مور به مونږه ته کیسې کولې
په پسته ژبه یې خوږې لنډې اوږدې کولې
هغې به مونږ ته سندلې په تنور جوړه کړله
په هر ماښام به یې څلور دوه او یادرې کولې
هغې به مونږه ته پېریان هم یادول کیسه کې
زمور پو ستکي به زیږه شول زړه لږزې کولې

xxxx

مونږچې واره ولو بیزي موخړولې هروخت
خپلو منځو کې موخپړې لگولې هروخت
چې به خفه شو بیا موویل تاسره کچي یمه
یو شېبه پس به مویو ځای سره خندلې هروخت
مونږه به گرم په مستې شو مال به ورک شوراڼه
بیزي شیطاني وې فصلونو ته به تللې هروخت

xxxx

چتکو، ژېړ کوبه په ځمکه تيند کونه وهل
 څه به شوي ورکې، څه به مړې څه به ژوندۍ پرتې وې

xxxx

مونږ چې واره وودريم شرط به دپاچامو مانه
 ټول به راټول شو دادستور به په هرچامو مانه
 پت پتوانۍ به موکړې پروغالي کولې
 باچا به غل شويو وزي به يې باچامو مانه
 دکلي کوز سرکې به ټول ورکي راجمع شولو
 په لوړه تنده خبرنه وو تربېگه مو مانه

xxxx

مونږ چې واره همېشه مويو نظر کړي دي
 مونږه همېش د علم مت باندي وزرکړي دي
 مونږه د ټوکو سنگرونه جوړول هېوادکې
 مونږه هروخت د بنمن ته خپله سپرکړي دي
 يوبه احمد شوبل خوشحال اوبل ميرويس هوتکي
 مونږه همېش د حق نعره الله اکبرکړي دي

مونږ چې واره وودهقا نانو به کنځلو مدام
 مونږه پښې بيلي ورنه هرخوا تښتېدلو مدام
 دهغوي شنه غنم او شنه جوار به بيزو وخورل
 بيبي کانال پورې ازغوکې غغلولو مدام
 ځيني وخت پلارته به يې وکړ شکايت زمونږه
 پلار به هم ومنله ډېر به يې وهلو مدام

xxxx

مونږ چې واره ووپلار به ويل تاسو به کار نه کوئ
 لار شئ ښوونځي ته لږدي کاره به انکار نه کوئ
 مونږه حيران وو چې وي خدايه! ښوونځي به څه وي؟
 مور به ويل ولې په تلوکې تلوار نه کوئ؟
 مابه کوچني ورورته کتل هغه به ماته خندل
 انۍ به ويل چاسره شخړې به په لار نه کوئ

xxxx

مونږ چې واره ووتل په غاړه موليښدي پرتې وې
 دهر يوه جېب کې به ښې ډېرې گيتکۍ پرتې وې
 په سرو غرمو به گرخېدو په شنو غنمو باندې
 مونږه راپورته کړې چې څالوکې هگۍ پرتې وې

غزل

تېره به دهجر شپه نوڅنگه شي
مړې فکرو کړه دابه څنگه شي

دامې ځوروي چې مې د بنمن سره
تېره چې بې خياله مې له څنگه شي

بنده دروازه چې په درز خلاصه کړي
غلي غلي گرځي يو ځل دننگه شي

ملک دي د پښتو نادانې خيال کوه
کلي کې به غوا درقيب لنگه شي

پوهه به د زړونو په ازار شې خو
هله چې ځواني دي ږنگه بنگه شي

غزل

چې دې راوکتل په څنگ نوبلا خونديې وکړ
سترگې مې واوښتې په جنگ نوبلا خونديې وکړ

بيا ټوله ورځ مې ښکلي نه کتل په مينه موږ وم
چې گرځېدم ورنه په څنگ نوبلا خونديې وکړ

زه ستاد حسن او ښکلانې ته ټول ورغلم
چې مې زړگي شوپکې تنگ نوبلا خونديې وکړ

خمار خماروم خو خولگي دې راته مات کړ خمار
نشه يې زياته وه تر بنگ نوبلا خونديې وکړ

چې يې له ملادرته لاس تاو کړ لوروشنه اشنا
ياره چې ژېړدې شولورنگ نوبلا خونديې وکړ

د شعر ڪلي

زه د شعر په ڪلي ڪي او سپر ڀر مه
زړه ديوه بنڪلي ڪي او سپر ڀر مه
ډ پر ځله يو چا زړه ته يم غوښتي خو
څنگ د نابلي ڪي او سپر ڀر مه
دا خود گلفام اشنام ڪېز دي چي
سوچ د نازولي ڪي او سپر ڀر مه
کله شم سڪون ڪي څنگه يي وگورم
دي غم سرخوړلي ڪي او سپر ڀر مه
مړ ڪه شي زيارت به پري ودان ڪر مه
بيابا به يي په څلي ڪي او سپر ڀر مه
مينه را کوي راته هميشه په ما نازونه ڪري
دا ڪلي د بنڪلو دي دي ڪلي ڪي او سپر ڀر مه
ته خو اجازه و ڪړه روشنه د زړگي د ڪور
خير ڪه نر ډلي نر ډلي ڪي او سپر ڀر مه

غزل

چي مي تپرشو لو نيم ژوند په زولنو ڪي
خود را ځي به ځن ڪدن په زولنو ڪي
په سپر ڀر څلي پاڪ ڪران به درته و ڪر م
ستا په مينه ڪي څو گند په زولنو ڪي
خير ڪه تامي په زړگي دا غونه ڪري
ورته غم وار مه پيوند په زولنو ڪي
د خداي روي و ڪړه رقيب سره ران شي
بيا ڪوي په ماريش خند په زولنو ڪي
چي دسترگو له مورچلور روشن ولي
نوبه څه و ڪري اور بند په زولنو ڪي

خوښ به دې شوم گوره بدرنگ نه يممه
يويمه بس يوپه خو ورننگ نه يممه

نه کوي هېڅ باک چې درته نه بنکارم
تانه خو محبوبي په څنگ نه يممه

ته لکه د سروې لور قامت لري
زه لکه رېډييمه دننگ نه يممه

سوله ييم مصلح يممه صالح يممه
ومي نيسه زړه پوري جننگ نه يممه

غاړه کې مې بند کړه د سرو هاريمه
وگوره د اوسپنې زنگ نه يممه

اوس مې پېغلي نه ساتي په ليو چوکي
ځکه چې دشونو بنگر و شرننگ نه يممه

د رنځور زړه دې علاج و خو اوس نه يم
گلې زه دې د سرتاج وم خو اوس نه يم

ستاراکړي قسمونه بېرته واخله
دغندل ځوانی دې راج وم خو اوس نه يم

چې همېش به دې بدل کې ورکولم
زه دهغه ژوند خراج وم خو اوس نه يم

چې په زړه کې دې ځای شوې ناروغي وم
مرض هغه لا علاج وم خو اوس نه يم

تا روشن به چې مرحم مرحم بللم
د پيوند پيوند زړه کاج وم خو اوس نه يم

غزل

راشي زړه مې رانه غلاکړي بېرته درومي
مايې وزله په ژړاکړي بېرته درومي
دماهر و غلو پشان تياره کې راشي
تلور اتلو کې راته شا کړ بېرته درومي
خدای خبر چې داله کومې رانا زل شي
دزړه کور مې په درزا کړي بېرته درومي
په سرو شونډو مې شډله خوله را کپدي
مړه زما هره ادا کړي بېرته درومي
زموږ سپی بې ځان سره اموخته کړی
ظالم نه ورته غپا کړي بېرته درومي
دغه څوک دی اود کومې قبيلې دي
چې خندا مې په ژړاکړي بېرته درومي
نه پوهېږمه چې څه وايي روشنه!
خو خبرې لکه ستا کړي بېرته درومي

کاروان صيب ته!

پوره هغه ارما شوله مودو چې مې په زړه وو
راخپل مې هغه لعل کړ چې دلوی بنا مار په خوله وو
ما ډېرې هسې وکړلې چې ژر بې راو لجه کړم
نصیب راسره نه وو او قسمت راته ويده وو
هېڅکله برابر نشوم پر هغه ځای چې دی وو
زه گونښی وم په دې چې یو دی نه وو نور هر څه وو
چا د و مړه هم ونه ويل چې خله پسې ژاړې
عجیبه شانتې خلک وو عجیبه شان بې کړه وو
ولا چې ډېر نږدې وه خو څه و کړم ای یارانو
څاروان بې زه روشن وم خو کاروان راسره نه وو

غزل

د بلبلو شور ماشور کې مې مېلمه شه
راشه ياره د زړه کور کې مې مېلمه شه

پښتانه يو مېلمنو ته خوشحالېږو
د حجرې په ټنگ ټکور کې مې مېلمه شه

بې له تانه تش کالبوت يمه صـنمه
ملايکه شه په گور کې مې مېلمه شه

زما سترگې ستاد سترگو کور بڼې شوې
وايي راشه او په تور کې مې مېلمه شه

هر وخت سر يې په نېشو کې په خود نه يې
نن خوبه شه نن په سور کې مې مېلمه شه

مورې !

ته مې اميد ته مې ارمان مورې
ته مې په سر لکه اسمان مورې
ماته دې ټول عمر خوښي را کړې
زما د بڼکلي ژوند د استان مورې
ستاله دې بڼکلي نوم نه څارشمه
ته خدای ستايلې په هر شان مورې
دې لوړ مقام ته هر څوک نه رسېږي
ته محبوبه د پاک سبوحان مورې
مورجانې ستا په سر سوگند يادوم
چې راته گرانه يې له ځان مورې
د اسمان خړو خړو وورې څو کې ته
درحمتو نو يو باران مورې
خدای دې زماله سره مه کموه
يې برکت د درست جهان مورې
چې دد عاقحتي دې راغله په چا
گټلې نشي هېڅ ميدان مورې
مورجانې نن ورته بڼې زياتې وکړه
(روشن) مشکور ستاد احسان مورې

غزل

ستاد ياد و له زوره خوب راځني كډه كړې
راشه ننگاره ميننتوب راځني كډه كړې
چې دمياعلي صيب ددربار تعويذمي غاړه كې وو
ډاډه راځه اوس لپوننتوب راځني كډه كړې
هغه خبره چې مې ټوله ورځ ژړل ورباندې
اوس خوشحالېرم ساده توب راځني كډه كړې
چې به گودر كې مې شوخي نه منگوتيي ماتول
اوس په كور ناسته پېغلنتوب راځني كډه كړې
وايي همزولوته روشن رانه خولگي غوښتي وه
نن وركومه يې شومتوب راځني كډه كړې

غزل

منم ته ځان وژلۍ شي ارمان وژني
مينه پښولاندې كولى شي جانان وژني

دخلاقيت وزرې هم شي ماتوى په لاسو
ته زوروره يې ته زور لري انسان وژني

خوگوره! ځان زما مينې قاتل مه جوړوه
دازماحق دى داسې ولې يې اسان وژني

دځان وژني خوقران كې جواز ندى شوى
نوبياپه څه خاطر شاخونه دايمان وژني

دقوم په منځ كې به په سل نومونو ياده شې ته
سپينه لمنه باندې تورداغ په څه شان وژني

بيا به روشن ته څه ځواب وايي په ورځ دمحشر
دزړگي سره داچې دلته دې وجدان وژني

سرې سترگې

دا چې ولې مې نن سترگې دومره سرې دي
راښکار بېرې ژرېدلې مې اسـرې دي

يا ماليار مې د زرگي باغ کې خفه دی
اوبنکې ځکه د گلاب پرمخ پرتـې دي

نن ساقې هم شراب نلري خـمـار دی
تشي توري ميخانه کې يې پيالـې دي

د جومات ملا مونن ساقې ته وايـي
پر ماگراني له هرڅه نه ميکـدي دي

نن دې شمېرې له دوستانو او ملگـرو
ددې چم نجونې روشنه خومره بـسې دي

غزل

دا چې چپه مې له کلي خپله لار کړي

دهمغې شم زړگي ځانتـه مې يار کړي

په سپوږمۍ مخ يې دشنو ستورو خالونه

څه په مينه مينه بيا په گل گزار کړي

دې ناترسې زمانې ده بيا اړ کړې

چې په سـرو نازکو شونډو بيا ازار کړي

د سحر شبنم پرې اووه رنگه ځلـېرې

بخـتور به اوس ددغه مخ ديدار کړي

که دمينې په خوږو کې پرې ورپېښ شي

نوبه گل گل ځواني ټوله درنه ځار کړي

انتظار

ختم انتظار کړه راپه غاړه شه
جوړدرځنې هار کړه راپه غاړه شه
وه دې وايي هرڅوک چې هرڅه وايي
اورته يې گُذار کړه راپه غاړه شه
داداسارت ژوندون به ختم کړو
مینه کې اظهار کړه راپه غاړه شه
اوس خو گلورين مخ نه دې سور سالیو
اپلوتو ته وار کړه راپه غاړه شه
مه وپرېره چانه څوک به څه وکړي
عشق کې مې په دار کړه راپه غاړه شه
زه (روشن) خویمه یوساده مئین
ته خو ځان هوښیار کړه راپه غاړه شه

غزل

دچاپه سترگو مې یوچاته سترې مشي ورکړه
منی کنه نن مې بلاته سترې مشي ورکړه
هغه چې ماته یې پیغور کولوتل دمیی نې
نن مې هم غاڼې بیوفاته سترې مشي ورکړه
زړه مې ویل چې ورنه تېرشمه خوسترگې خنډ شوي
تولونه غلی مې یوخوا ته سترې مشي ورکړه
هغه د پگانه و د زړه د نیامې و رانه کړله
خوزه پښتون یم مادنیا ته سترې مشي ورکړه
له مودو پیس مې داسې مخې ته خرگنده شوله
لکه ادم چې بیا هواته سترې مشي ورکړه
له خوشحالی نه لمر نړۍ ته غاړې غاړې و ته
روشنه تا چې یې خلاته سترې مشي ورکړه

شمع

توره شپه شمع نری، نری، بلـــــــپړي
سترگې ژاړي سپینې اوبنکې مې خخپړي

هغې سپینې جامې دې له ځانه تاوې
په نری، ژبه لمانسره غرپړپړي

فکر یوړمه دپورې غره رڼاته
چې دگټو منځ کې ځان سره نخپړي

کله خیر شمه دهسک په لور چې گورم
لوی واړه ستوري سپوږمۍ نه راټولپړي

کله وینم ستات تصویر مې وي په مخ کې
کله گورم سپوږمۍ ځمکه رابنکار پړي

یو ځل غږ شوي رفیع څه کړې لېونیه؟
اوس خیالونه دې په ما پورې خند پړي

غزل

راشه چې بیخي یوازې شوی یم
ورکه جدایی یواځې شوی یم
ته خوراته وایې چې سببا درځم
مړې سمدستی یواځې شوی یم
تا چې مازیگر خدای پامان وویل
بیاتر سبایی یواځې شوی یم
داخل دمودو هجران له قصده هم
نکړم جدایی یواځې شوی یم
دومره راته گران یې دیار غمه چې
وړم دي په زرگي یواځې شوی یم
ویې ویل روشن ته سلام هم وایه
او کله به راځي یواځې شوی یم

غزل

راشه واخله دا زړگی می پکار ندی
یاره داسی لیبونی می پکار ندی

هر ساعت دې رانه غواړی راته ژاړی
دا ماشوم دا گلالی می پکار ندی

چې ساقه له خانگی بېله کړی سهار کې
خزان بڼه داسی سپرلی می پکار ندی

نری لورپه پوزه هسې راته سپرې
واخله واخله مېخکی می پکار ندی

پرېرېده مړه چې له غېرې نه دې پاسم
سپین سهار شولو ناستی می پکار ندی

لرې نده یوه ورځ به داسی وایسې
روشن ووژنی ژوندی می پکار ندی

غزل

راشي او زما ترخنگه وژاړي
بنکلي ده خود ابدرننگه وژاړي

شي به پرې عادت ترخوبه وير کوي
خوپورې به داله جننگه وژاړي

ستالې موزما او بنگې ليدلې دي
نن خوبه اشنا له نننگه وژاړي

مادبم راکت او از راوینن نکړي
هغه د برېښنا له کړننگه وژاړي

ډکه دديدن ځولې روشن به کړي
بيا که په سحراملنگه وژاړي

غزل

راغله مخامخ راته په ســــر تکه را پر بوته
مخکې په شــــمشاد اوس په خيبر تکه را پر بوته

ولې شمالونه ســــندر يزي نغمــــې نکړي اوس
مات شولو چينار که په نــــبــــتر تکه را پر بوته

خداى خبر دکومې کــــونډې کړي ازار ووهــــل
تېره ورځ مــــلان په عــــسکر تکه را پر بوته

څه شول دوطن له ميينې ډک زړونه چې نشته اوس
لاندي په مــــسجد پاس په سنگر تکه را پر بوته

پېغلې اوس منگي سره ټوپک غاړو کې گرځوي
بچ نشو بې وزله په گودر تــــکه را پر بوته

شرط مو دديدن يوه لــــمرينه ورځ ټاکلــــې وه
مړبه شــــې روشنه که په لــــمر تکه را پر بوته

غزل

رسم روا جوړه رانه پاتــــې دي
غاړه کې لاسونه رانه پاتــــې دي

راشه نازولې اوس بې وگــــوره
دنبــــته کې پلونه رانه پاتــــې دي

بــــس دی نور مې وس د کتو نشته دی
ســــترگو کې ستونه رانه پاتــــې دي

هغه بې حــــسبي او بې مجاله تگ
مینه کې دردونه رانه پاتــــې دي

بڼه نه يــــم روشــــنه! څنگه درشمه
اوس دې دینونه رانه پاتــــې دي

د عبدالقادر خټک د شعر په اقتفاء

بنايسته دې په ايمان دې تورې سترگې
راته گرانې لکه ځان دي تورې سترگې

لکه باز، لکه شاهين، لکه عقاب دي
د جانان مې فانوسان دي تورې سترگې

چې رانجه، کجل پرې پورې نکړې گوره
قدرتي ستا په دې شان دي تورې سترگې

د ساقې پيالې به لرې کړې گوډارې
شرابونه دي ساقيان دي تورې سترگې

د روشن نظريې ځانه سره يووړو
لکه لعل د بدخشان دي تورې سترگې

خپلې خور ته

زما په خویندو کې اغلې خورې
نن دې دورور دايو سلام ومنه
يوڅو خبرې مې په غور واوره
پکې دميينې يو پيغام ومنه
خور کې په زده کړو دې خپل ځان سمبال کړه
داله د بنمن نه انتقام ومنه
ځان کړه ملاله دميو ووند اتله
نوم دې ځان د پهل ټول جهان ومنه
منمه گرانې چې به سخته وي دا
خو مشقت دې پخپل ځان ومنه
يو وخت به ټول ستا احترام وکوي
دا افتخار د هرا فغان ومنه
ته وي کوچنۍ خو مانا هيد گنلې
ولا په خدای چې په ايمان ومنه
ساجدې څانگې څانگه څانگه به شې
ته دهې واد د گلستان ومنه

غزل

مینه نده چې په وینه حاصلېږي
احمقان دي چې دې کار ته خوشحالیږي
زمرې ندي چې بنکار خپله حاصل نکړي
تپوسان دي په مردارو نه مېرېږي
چې د سرووینو سپللاب په سترگو ویني
ورونه ندي چې یې مېرې ته نخېږي
چې یې سر په گټه، زیان چېرې خلاص نشي
زامن ندي چې یې میندې ترې ژرېږي
هغه عشق، هغه مینه، ها بنکلا ده
چې له زړه نه وي او زړه کې پاتې کېږي
چې رسوا په ټول عالم شې رنگ یې ورک کړه
په دې مینه باندي اوږدې پورې کېږي
ستا په مینه خو روشنه ټول خبر دي
د خراغ لاندې نو ولې تیاره کېږي؟

غزل

هسې له ازل سره لوبېږمه
ځکه دې اوربل سره لوبېږمه
زه ورته غږېږم دا خندا کوي
خدا یه څه پاگل سره لوبېږمه
ډک دی له مکیزه څومره بنکلی دی
سم د ګلاب گل سره لوبېږمه
ووايي هونبیا راوکه نادان یمه
مینه کې اجل سره لوبېږمه
یوبه مې سپللاب شي درنواو بنکو
سترگو کې کجل سره لوبېږمه
ستړی په منزل شوم ستا نیا یست پسې
نور د ژوند منزل سره لوبېږمه
دې ویل روشن به راته شعر وایي
ما ویل چې غزل سره لوبېږمه

چې جانان پورې ټول عمر کې رسېږي
 فاصله ددې میدان ده ډېره ارته
 چې دې سترگو کې شي سترې ترمې او بڼکې
 لار له سترگو ترگرېوان ده ډېره ارته
 چې اعدام ته برابرېې خوږ اشناکې
 دارسۍ د تور زلفان ده ډېره ارته
 ميکده چې يې کره ټوله درنه هېره
 ای! نشه د سره لېان ده ډېره ارته
 چې يوه شپه د يار غېږه کې سباشي
 بيالحدظه دهر هجران ده ډېره ارته
 چې په غوږ کې گوته کېږدي اونارې کړي
 انگازه د ياقربان ده ډېره ارته

دنړۍ فلسفه

فلسفه ددې جهان ده ډېره ارته
 په مکان اولامکان ده ډېره ارته
 په عمر و عمر و منزل که پکې وشي
 داله ځمکې او اسمان ده ډېره ارته
 د منزل او منزل پای يې معلوم ندی
 له نظره د چشمان ده ډېره ارته
 په نالوستي ځان به جوړ لوی سقرات شي
 مفکوره هم دانسان ده ډېره ارته
 چې زرغون کړي سره گلونه په خرډاګ کې
 ها سينه د سپين باران ده ډېره ارته
 لوی واره ځوان او سپين ږيري ځانته بولي
 حوصله د قبرستان ده ډېره ارته
 چې په زړه دهر انسان کې يې ځای کړي
 و سوسه د سپک شيطان ده ډېره ارته

غزل

که وفا وکړو نوبس خپله وفا غم شي راته
نن مو محفل کي وي همدغه سببا غم شي راته
بس دي نور خال په زنه نه ږدم رانجه نه کومه
بنکلي ورکېږي نه چې ډېره بنسکلا غم شي راته
تیاره کې بڼه يم غم دې ځي غم دې را درومي راته
پېلوځي نه لگوم بيا به رڼا غم شي راته
چې په نازک مخ دې د مخ لگول وغواړمه
لشي لشي اورېده بانه دې ليا غم شي راته
د وصل شپه خوپه باران کې قدرتي خوند کوي
په شوق دې ولگي درزاد برېښنا غم شي راته

غزل

لارې د ستورو له مداره خو مانه ليدې
بس ژرېدمه تر سهاره خو مانه ليدې
په ترمو او بنکو مې گلونه د بالښت اوبه کړل
په شرک باران ولو نگاره خو مانه ليدې
نن مې په غټو سترگوڅه بلا و جال خور کړي
څنگ ته مې ناست ولې قراره خو مانه ليدې
لکه دشعې تار مې خپله تنه وسپزله
تاته پتنگ شومه دلداره خو مانه ليدې
روشنه وايه کنه چېرته پتېدې به رانه
لارم له کلي نه تر بنساره خو مانه ليدې

ته دلويې کورنۍ اوزه بې کوره
ستادي اوه وروڼه زلمي اوزه بې وروره
ته بنگله کې کوي ژوند اوزه خپمه کې
تاسره زما سيالي نه کېږي گوره
ته د برق پشانتي سپينه بې پرېږي
زه تک توريم په نېستۍ کې سوي سکوره
ته هاي سي، ايرکنديشن ته ارام خوب کېږي
اړخ په اړخ اوړم د سرې گرمۍ له زوره
ته سرې کېږي پلوونه خورې غرمه کې
ماته نه رسي يو وخت ډوډۍ هم سپوره
دمرې خبتي فارسي وايي شيريني
خه خبره بې زما د زړه له شوره
ستاد مينې احترام کوم گل خانگي
خو قسم دې چې وېرېم له پېغوره
زه روشن دې منندوي يم له باوره
زما هره شپه په ژوند ده لکه گوره

ملنگ دې شوم په مينه کې قلنگ خوراته راکړه
د چرسو تازه بوتې يې لگ بنگ خوراته راکړه
دامه وايه چې نه دې پېژنمه هله درومه
زخمي مې په بڼو کړه سترگو جنگ خوراته راکړه
ستا څنگ کې اوسېدلی يم گلابه ځکه سوريم
که خوښ دې نه يم ژر کوه بل رنگ خوراته راکړه
اوس نکوي اثر په ماده پخ و اعظ خبرې
رباب مې کړه د غېږې دې يو ترنگ خوراته راکړه
له ځانه مې بېل نکړې ما روشن درسره مل کړه
بنگړی د سپين مړوند مې کړه يو شرنگ خوراته راکړه

غزل

چې له مانه کله تللې سپين سحر وه
بڼه مې ياد شي اې جانانه چې اختر وه
ستا په سترگو کې داوښکو ووډنډونه
غم جوړ کړی ځانته کور ستا پر ځيگروه
زموږ کور او ښوونځي ووتول ږنگ شوي
د جومات مو هم نه ورو نه ممبروه
وه پر مونږه سره بلانازله شوې
هم مومال او هم موسرتري په خطروه
خوپښتون چاسره بد کولی نشي
نويي اولې ددې هرڅه څه اثر وه
هغه وخت مې هم په ياد شي اې (روشنه)
ستاسو کلی چې وه کوز او زمونږ بروه

غزل

لکه وږمه وږمه وږمه وږمه سحر وختي ولگي
داسې مې څنگ باندې هغه سحر وختي ولگي
په دې محشر کې به نو څنگه یو لحظه پاتې شي
بس په کوټرو چې بانښه سحر وختي ولگي
مړه له ټول سونه خودردد ژمي دغې کې وي
کله چې کاني باندې پښه سحر وختي ولگي
زه کړی شپه ورته په ناسته باندې تېره کړمه
هله راورسي چې ښه سحر وختي ولگي
له دیدنوسره خومل وي داهرڅه جانانه
خواره خواره وي خوتراخه سحر وختي ولگي

نظم

ما اورېدلي و چې مینه د هر چا کارنده
ما یوځای لوستي و چې مینه قرباني غواړي
خوپه دې پوه نه وم چې ولې د هر چا کارنده
اوپه دې پوه نه وم چې څنگه قرباني غواړي
گراني پرون ما بنام دفون پرکړښه
ستا نازولي نازولي ویل
زما ښه یاد دي رانه هېر به نشي
لکه طوطي اودنارو خبرې
ستا وږمه وره خوشبوداره خدا
ستا د عجیبې اصطلاح کارول
له مانه هېرکړل چې راز پټ وساتم
گراني دخدای په نوم سوگند یادوم
پوه شوی نه یم چې مې تاته ویل
اوس هلته نه یمه اوس دلته یمه
خوستا بېدرېغه دې پوښتنې وینس کړم
ای! تاراته څنگه په ترسناکه اواز
وویل هیله کړم تکرار یې وکړی
ددې مقصد څه دی چې دلته نه یې؟
ما ویل نه هسې هېڅ خبره نشته

خو تا په خدای باندې قسم را کړلو
چې درته ووايمه چېرته يم اوس
مانه غوښتل چې تاته ووايمه
چې اوس له تانه په په سلگونو کيلو متره لرې
يونانبلده ښار کې
يونانپېژانده ځای کې ځانته اوسم
اي! د نازونو بدري ولې چپ شوي
ستا د رڼو سترگو اسمان کې وريخ شوه
ستاله لېمونه تود باران ورېده
اي! ستا نری نری نری ژړلو
اوستاپه غټو غټو خو سلگيو
زما سلگۍ هم راغلي وژړېدم
اخر مجبور شوم چې هرڅه پرېږدمه
او بېرته ستا دخاموشي ښارته راکډه شومه
اي! ستا لپاره خو ما ښار پرېښی و بېرته راغلم
خو تا زما لپاره ولې دنيا پرېښوده او بيا نه راځي
پخدای چې ستاهغه يوه خبره
مې مخامخ سترگوته ودرېدله
چې درته هر وخت مړه کېدلی شمه
خو ګوره خيال کوه دا سوال ونکړې

چې به قيامت پورې تنها پاتې شي
او دادی اوس خونو تنها پاتې شوم
خوماهېڅکله دا سوال ندی کړی
زه دې له ځانه لرې نه غواړمه
راشه دخدای لپاره بېرته راشه

نن دې بياژلې بيا دې سترگې سرې دي
بيادې اوبنکې خڅېدلې چې دې پرېنې په لمبې دي

داد کوم ظالم له لاسه داد چادو حشت زوردي؟
چې پروني په سر نه او د پنبو گوټې دې پرې دي

پښتنې مورې پښتوته دې لوگي شم
پر هر حال کوي شکر ونه تل دې لوړې حوصلې دي

دادې واوري چې به بناد نشي په ژوند کې
چا چې ستاد اميد ونوډيوې مړې دي

په تاڅه شوي چې غورځې، پرځې هرځای
بيامورکي درته په څه کړي خپرې دي

هسې په غوصه شي چې مې خوبه شي
سمه سره لمبه شي چې مې خوبه شي

نوروتـــه د وصل لمحې هم شماري
ماته پښتنه شي چې مې خوبه شي

د ابـــه وي عمرو نه پبغل توب به وي
سمد ســـتي کوژده شي چې مې خوبه شي

نه عبادت پېژني نه لمونځ کوي
بې وخته روژه شي چې مې خوبه شي

ياره زما هم دی عجيبه قسمت
ترور کـــره مېلـــمه شي چې مې خوبه شي

مه کوه پبغور روشن ته وابه وري
دلته به بې شپه شي چې مې خوبه شي

غزل

زه لا وکړو کی یم په ځان پوره پوه شوی نه یم
په خپله گټه او توان پوره پوه شوی نه یم

زما ملگرو مکتب خلاص کړ پوهنځی وایي اوس
زه په حساب جمع میزان پوره پوه شوی نه یم

د نورو خلکو سره او شنه گلان بڼکاره شول باغ کې
زما باغ نه شولو ودان پوره پوی شوی نه یم

چې د وطن د گېډې خپله اپرېشن وکړمه
سپینه چینه کړم په ځان پوره پوه شوی نه یم

وایي ((روشن)) په یو آواز د تکبیر غږ پورته کړئ
جوړو و نن افغانستان پوره پوه شوی نه یم

غزل

راشه چې تحفه کې درته زړه درکړم
زه درته ټول ځان درکړم هرڅه درکړم
ته خومې دمینې نه خوند واخله نن
ډېر به زه په مینه کې خواږه درکړم
سترگې بڼایستې دې په نظر نشي
راشه چې لوگي ته یې بانه درکړم
بیا کابلی پېغلي راته وویل
واخله چې لېان درته تک سره درکړم
دغه دښارنجونې څومره شوخې دي
بڼه دې چورتالان کې بیاوی څه درکړم
مینه خو جنس ندی پېرل کېږي نه
تاته به دمینې قیمت څه درکړم
نن یې ویل روشنه پرتا زېری کړم
زه به هم د زړه بدل کې زړه درکړم

شاعرانه خبرې

نن دې په سترګويو غزل جوړوم
په انګوبه دې کيسه وليکم
مګر په شونډو دې څه نه وايمه
زلفې دې هم له فلسفو دې دي
په صراحي غاړه دې نه غږېږم
والله چې سرتريايه مينه يې ته
خو کله ځانسره بل فکر کوم
راځه په ټول ځان دې کتاب وليکم

غزل

خدايه څنگه له غم وډکه دنيا ده
له درد او کړاو وډکه دنيا ده
هر څوک ګورم دخپل ځان په غم کې ګې ځي
نکړي خيال دخرت په لوريې شاده
مور دې څنگه بنده ګان يو پيدا کړي
پخپل منځ کې لاس ګرېوان تل مو غوغاده
ټيپ راډيو سسې ډي ويډيو سره يې شوق ده
ترناوخته پوري ناست په سينما ده
د جومات لخوا نه ډېر په تلوار تېر شي
وايي لمونځ شورا نه هېر خو اوس قضا ده
د((روشن)) قلم يې نور نشي ليکلای
ځانته نکړي نصيحت دا يې سزاده

غزل

نن يې په فکروران کورونه دافغان ورېږي
خان ترېنه هېروي چې په زړه دچا جانان ورېږي

دغه له سترگو چې خخېږي گورئ اوبنکې ندي
دامرغلرې دي چې نن په سپين ميدان ورېږي

داهسې ندي دزړگي په سرزخمونه لري
له دې زخموخه دويينو سم باران ورېږي

سکون يې نشته دی هېڅکله آرام نه پېژني
سرې سرې سکرو تې دباروتو په هرخوان ورېږي

چاسره وبه کړي خندا نن پېښتني مېرمنې
دلته خو غر دژړاگانو له اسمان ورېږي

څوک به تغير کړي دازموږه دتقدير فيصله
چې په وطن گلان نه بلکې بممان ورېږي

کله به جوړموشي وطن خدايه داسوال کومه
خدايه پوره کړې دروشن په زړه ارمان ورېږي

شوخی تصویر

ای! تصویر دې خومره شوخ دی په کتلو کې شوخي کړي

چې ویده شم تخنوي مې په خوبونو کې شوخي کړي

ستاوخیال ته زه حیران ییـم دبوراخویونه کاندې

دلته نه راځي سحر اته په گلـوونو کې شوخي کړي

خوړوي مې کړوي مې زلیـلتوب نه مې خوند اخلي

مخه نه راکـوي ماته دیدنونو کې شوخي کړي

توله ورغ وړپسې گرځـمه منزل باندي بې هوش شم
شاپرک غوندي ناخوان دی ما بنامونو کې شوخي کړي

ای روشنه! هلـته گوره بیاله بامه اشارې کړي
ددې چم جنکـی مسـتې په کورونو کې شوخي کړي

نوربه دې هېڅ تصويرته ونه گورم
 نور دې گلان غاړه کې نه اچوم
 بيا به دې خوب کې هم ونه وينمه
 نن دې له فکر سره غاړې وتم
 هغه لمانځنې ډېرڅه وغوښتل
 خوماورنکړل ماويل يو يې نسي
 غوښتل يې ستا يادونه غلاکړي رانه
 زه انکاري شوم زه يې نه ورکوم
 بيا به زه چا سره خبرې کوم
 خيال قووت يې رانه غلاکړ لاړه
 هغه شمال سره همغاړې لاړه
 چې شوروان ويل يې دا خو اووره
 زه دې يادونه دښايسته جانان يم
 نور مې نوزړه باندي سوزش ولگېد
 نور مې نولاس نه وينې وڅڅېدې
 گورم په لاس کې مې گيلاس مات شوی
 چې اخواکړس شو تصوير دې پرېوت دی
 زما په مخه کې خندل يې راته
 زما دلاس وينې يې خوښې کړلې
 زما يې هېڅ عيادت ونکړلو
 نوربه دې هېڅ تصويرته ونه گورم

غزل

مينه ډېره ښه وي انتظار سره خوندنکوي
 ژوند چې ملنگي وي اقتدار سره خوندنکوي
 خومره چې مطرب درباب ټنگه ځنې خوند اخلي
 هغسې بيا گوره له سېتار سره خوندنه کوي
 څنگ کې چې له يار سره وي يار خوندونه هغه وي
 داسې بيا ملنگروله اغيار سره خوندنه کوي
 خيرکه يې زخمي کړمه ازغی دی پروانکوي
 زخم دازغي پشان چينار سره خوندنه کوي
 خومره چې له يار سره دزړه خواله په مينه شي
 خياله کوه جانانه له اغيار سره خوندنه کوي
 جوړبه کړو هارونه دنارنج سپينو گلونونه
 بې هارونو غاړې ننگرهار سره خوندنه کوي
 تاويل (روشن) په څه پوهېږي چېرته يې مه بوځی
 پرې يې ږدی په کلي کې له ښار سره خوندنه کوي

دمور سلنگی

زما دمور هر ه سلنگی زما نه هېر بېرې
 زما کوچنی خور لېونی زما نه هېر بېرې
 چې له نازکو گوتویې بادی سوړه دمور لمنه
 هاد طوفان دشپې سیلی زمانه نه هېر بېرې
 دمج بوری شپې بلاوې خودا هم یوه وه
 زمور اوږده شانته شپې زمانه نه هېر بېرې
 په دغه ډاگ کې چې اوس دمرو کلی بولو
 هرمازیگر بربر کې زمانه نه هېر بېرې
 تاچې په زور راځنې یوړله مرگه یه مړشې
 زما د زړه دکور جلی زمانه نه هېر بېرې
 سرکال که ژوند وي نوا یلبند په ایلبند گرځم پسې
 هغه پلوندې سره کوچی زمانه نه هېر بېرې
 روشنې اوس هم ستاد خولې نېنه په مخ گرځوم
 تاچې ویل دغه کوکی زمانه نه هېر بېرې

غزل

راځه چې ځوترې زه او ته نور پکې نه ځایېږو
 پوهېږې دوی په مینه څه نور پکې نه ځایېږو
 تاویل ددوی په وچو شونډو به خندا راو لو
 ژړا کړې خو بڼه مسکانه نور پکې نه ځایېږو
 که ترسهاره ورته کېنو سترگې پتې نکړو
 نه وایې دوی راباندې بڼه نور پکې نه ځایېږو
 مادرتنه ویل چې ملا پرې مه تره وفانلري
 چېرته کېدای شي لکه ته نور پکې نه ځایېږو
 که مودتن غوښې پرې وخورو څه فایده نکوي
 ښکلي په دې پوهېږې څه نور پکې نه ځایېږو
 مودېږې دپوندې اغزی تل دی په ښو و بستلی
 مودته یې داغ ایښی په زړه نور پکې نه ځایېږو
 نن کوي پرېکړه چې (روشن) به له دې کلي وځي
 کوو په دې مالت کې څه نور پکې نه ځایېږو

هغه زه وم

هغه زه وم چې مې شپه وینښه سبا کړه
هغه ته وې چې ما بنام سره ویده شوې

هغه زه وم چې بار ستادا احسان وړه
هغه ته وې چې گلاب سره کړه شوې

هغه زه وم چې تراوسه درته بنام یم
هغه ته وې چې په گل کې هم پخښه شوې

هغه زه وم چې له شاتو درته خوږ شوم
هغه ته وې چې له زهرونه ترخه شوې

هغه زه وم چې مې تاته ژوند ژوند کړی
هغه ته وې چې له ما سره خفه شوې

غزل

هغه ساده هغه نادان خدای خبر چیرته به وي
بیامې زرگی بیامې جانان خدای خبر چیرته به وي

لکه بچي د مرغو خالي نه هو او کړي
داسې مې کور دی په میدان خدای خبر چیرته به وي

د چاملنگ خپرومې کور د مینې لولپه کړ
سوځمه اور کې دهجران خدای خبر چیرته به وي

پېغور کوي راته رقیب اوس وایي څه شویار دي؟
زما د زلفو بند یوان خدای خبر چیرته به وي

مړه روښنه تا چې چا باندې حساب کولو
هغه پاگل ها بې ایمان خدای خبر چیرته به وي

غزل

نن وړې لیلاراته خندلي دي
اه ټولې دنیاراته خندلي دي
ما به چې وروکتل غوصه به وه
نن خويې پخلاراته خندلي دي
هغه چې پرون به رانه لري تله
نن هغې ترخواراته خندلي دي
زه خويې حیران بکلي رخسارته يم
زلفويې په ملاراته خندلي دي
ای گودره هر وخت به دې ستایمه
ستا غېږ کې لیلاراته خندلي دي
ستازره کې منگی چې بې غوپه کړلو
ستاشور او ههاراته خندلي دي
وايي چې به نوره زه خفه نشم
دا چې شیخه تاراته خندلي دي
یو ورځ چې منگی ترې لارې کې پرېوته
هلته یې بیایاراته خندلي دي
زه (روشن) پدې باندي امیر شومه
دا چې گلې تاراته خندلي دي

غزل

زموږ د کلي خان ملا سره جنگ حق بولي
اوس په مسجد کې له الله سره جنگ حق بولي
هغه خپل خان دامريي کا ددر غلام گڼلی
نو امریي کا خوله دنیاسره جنگ حق بولي
اوس می ضمیر دی راوینښ شوی تېرو پستی مې نشې
کافر جانانه اوس له تاسره جنگ حق بولي
منم رقیب دی له دې نوم سره پخوا اشناوم
دالیونی همپش لاسره جنگ حق بولي
پښتون روشن مې دپښتون جانان په دین مین دی
جانان ته غېږ ورکړي بلا سره جنگ حق بولي

غزل

زه به دې هېر کړمه خو مانه به تېرېږي څنگه
جانانه وايه له ايمان به تېرېږي څنگه

دنازولي يې اوبنکه يې چې پرې نه وځي
څنگه به وځي له گړپوانه به تېرېږي څنگه

دمسلمان زړگي مهرباب کې رام رام خله کوي
ته او خداي وايه له اذانه به تېرېږي څنگه

منم په ژوند به د وجدان زندان نه هم وتبتي
اخر د قبر له زندانه به تېرېږي څنگه

د پېښور لاليه بېره مه کړه تم شه دلته
کابل ته درومي خو لغمان نه به تېرېږي څنگه

هغه چې اوس له اسمانونو نه هم پورته گرځي
روشنه وايه له اسمانه به تېرېږي څنگه

غزل

ستا جفا زما وفاته به رنگ راوړي
ولان او ياسباته به رنگ راوړي

زما تر مې اوبنکې شي گړپوان کې جمع
ستاد سرو شونډو موسکاته به رنگ راوړي

د حسين د جل وهلي وينې زور به
لويې د بستي کربلاته به رنگ راوړي

ما شوم هم دمورپه بطن کې په تنگ شي
د غمونو دې دنيا ته به رنگ راوړي

ستارو شن به ستاله مينې شه خوندواخلي
چې وفا کړي بې وفاته به رنگ راوړي

کرکت ته

بيايې لپې پورته کړي بيايې اوښکې په لېمودي
افغاني ميندې ژرېرې باري رب ته په زارودي

دې پورنډه له کرنې پورې ياغي شوې هوسۍ غواړي
دافغان زمريوښکار کړي په دې هيله او ارزودي

بياچې توراوسوزرغون بيارغ کړي پورته
پښتانه کړي غورځنگونه له خوښۍ نه په سلگودي
بيادهسک په لوري گوري بياسجده کوي په ځمکه
بيايې زړوکې ولولې دي بيالامده ټول په ښولودي

بيايې هم سوبه نصيب کړې خدايه ته يې مددگارشي
ستا په نوم کوي پيلونه ستا په رحم يې بروسې دي

مورجاني!

بيادي اوښکوولې وکولې لارې
بياله څه خبره شوې يې چې ژاړي

ستا په سترگوکې زه اوښکې ليداي نشم
شم قربان دې له خولگۍ چې ما پرې غواړي

خير دې مورې دارضادپاک سببجان ده
چې بې شمېره ککړۍ په ارمان لارې

غزل

شپه او ورځ کرم دعاگانې چې ته راشې
هر تورتم وي رڼاگانې چې ته راشې
شپه او ورځ خوب او خندا راځنې هېر دي
کړوبه ډېرې خنداگانې چې ته راشې
انتظار کې شپه سبا کړمه جانانه
راخوړې وي رڼاگانې چې ته راشې
يا په وخت راءه يا هېڅکله رانشې
کړوي مې سوداگانې چې ته راشې
وي په ټول کلي د مرگ خپسه غلې
وي کمزورې ژړاگانې چې ته راشې
بس له وېرې مې پردې د زړه شي خيړې
شي مې هېرې اداگانې چې ته راشې
خه خويو نده جانانه چې به خلاص شي
د سوچو دي بېرې گانې چې ته راشې
ستا په شتون کې مو روښنه فايده نشته
وي نازلې بلاگانې چې ته راشې

غزل

نن مې ملگري شه ارمانه يو احسان خو وکه
په ما انسان دې له احسانه يو احسان خو وکه
يوڅه زمـــــا په ژر بدلوس ترگو رحم وکړه
راوړه ديدن د زړه په للمه مـــــې باران خو وکه
خيړدې که دردمې د زړگي احسا سولې نشې
زړه ته دې خوږ نفر په ياد کړه خـــــه ارمان خو وکه
دا يې عادت وي رقيبېان همـــــېش دوه زړونه وژني
په مایو غږهـــــې ناڅاپه د جانان خو وکه
نن د زړگيـــــو قافلې سره روشن هم درومي
راءه خاروان يې شه دوستي ددې کاروان خو وکه

غزل

مینه سرکې څه اسانه غوندي بنکاري
رسول يې سرته گرانه غوندي بنکاري
ددې غزل په ليکه

رښتيا داسې ده که ورانه راته بنکاري
جدايي دې ډېره گرانه راته بنکاري
لتوم دې که دې ستور وکې پيدا کړم
د سپوږمۍ په شپه اسانه راته بنکاري
داپه دې چې ځمکه ټوله مې چان کړي
زړه غمجن له کهکشانه راته بنکاري
چې دوریځې زړه څيري او مخکې درومي
د اسپوږمۍ هم سرگردانه راته بنکاري
منزل لایتنهاهي شو ستاد مینې
چې له ځمکې تر اسمانه راته بنکاري
ها انجام دمحببت پیغمبري دی
له مکان تر لامکانه راته بنکاري
ستاد زړه دنیاگی هم څه عجیبه ده
په روشن باندي ودانه راته بنکاري

د کندهار د پنجوايي د پېښې شهيدانوته
گناه مې څه ده چې نشان دې گرځولی

خاورې ايرې به شـې لعيـنه د شيطان بچيه
 ته شوې سپين چرگ اوزه شيطان دې گرځولى يم
 ددې معصوم ماشوم په شان دې مورکى بوره شي ستا
 نشته خوبسي په شور فغان دې گرځولى يم
 بنکلي فضا ده هرې خوا گلان غوتى سپروي
 وخت د بهار دى په خزان دې گرځولى يم
 الهي ربه کندهارى مېرمنې سوال کړي درته
 وايي الله! څه په طوفان دې گرځولى يم
 خاونده خدايه! دې عزاب نه خو مو وژغوره نور
 خير که افغان، افغان، افغان، افغان دې گرځولى يم

يمه

ځواني مې وژني په ارمان دې گرځولى يم
 ناځوانه تاخو نښه ونه نيسي وه ډز دې وکړ
 دنيم بسمل مارغه پشان دې گرځولى يم
 اخر په تاخو به هم مور ترلى سروي کنه
 نوولې زه نن په دې شان دې گرځولى يم
 دخپل بدن دوينو ډنگې سرغويي وهمه
 بشر د بنمنه بې درممان دې گرځولى يم
 را کړې خداى چې راته ژوند دى ته يې ولې اخلي
 دژوند کړى نه په ايـمان دې گرځولى يم
 زه يوبې وزلى اوبې څوکه ناتوانه يم
 ته يې ناترسه په توان دې گرځولى يم
 که ټوپک نلرم په لاس کې لوړ کتاب لرمه
 جاهل انسانه په قران دې گرځولى يم
 زما د سوي زړه په اه کې به لمبه لمبه شي
 په سروسکرو تود هجران دې گرځولى يم

غزل

د کوزکلي که د بردی چې داڅوک دی
گوري هره خوا او تردی چې داڅوک دی
په رښتیا ورځنې لارده ورکسه شوي
او که ماته يې نظر دی چې داڅوک دی
تېزې سترگې يې د بازپشان کتل کا
څه عجيبه شان بشر دی چې داڅوک دی
گورئ لار نشي چې زړه مې وسره دی
غل د زړونو او ځيگر دی چې داڅوک دی
څوک يې څنگ ته هم نژدې کېدلی نشي
سم تېره لکه خنجر دی چې داڅوک دی
ته خو يو ځل ورته وگوره روشنه
د سهار ځلانده لمر دی چې داڅوک دی

غزل

ژور خیال کې ستاد مینې دریا ب یووړم
ناتوانه وم چې لمر کې سراب یووړم
شوم هلال غوندي داستامینه کې تاو
وس مې نه وه چې د مني افتاب یووړم
ستاله سترگو سره سترگو کې په جنگ شوم
شوم پرهر پرهر د وینو خوناب یووړم
ستا نازک رخسار نه خوند په اخستو کې
وم نشه نشه دشونډو شراب یووړم
لاس دې ملا ځنې راتاو کړمه پرمخ دې خوله راشي
شوم بې حاله په سپین مخ دې سبلا ب یوړم

غزل

خاموشه ناسته وي چې ځمه وايي صبر وکړه
وايمه ځمه زه نور ځمه وايي صبر وکړه

په اننگويي تور ما بنام د تور پېکي جوړ کړي
نوره ځلېږي لکه شمعه وايي صبر وکړه

ورنه مې وپوښتل پرون لېونۍ شپه څنگه وه
ډېروم خفه چې درنه تلمه وايي صبر وکړه

بنده غوښتل چې له خولگۍ يې خو خبرې واوري
والله چې ډېر هوسېدمه وايي صبر وکړه

دومره يې وويل چې ولې دې کتل راته نه
ماويل زه هم شرمېدمه وايي صبر وکړه

دژوند نړۍ ته مې نږدې څنگه راتلې روشنه!
دزړه په کور دې اوسېدمه وايي صبر وکړه

ته بڼايسته افغانستان يې

شپه مې بڼه وي گرانه
ستا يادونه مېلما نه کړم
ستا خيالونه راسره وي
ستا حجره جومات کې گرځم
محرابونه راسره وي
پوښتي مانه زما ذهن
راته وايي چې دا څوک دی
زړه مې غواړي په دې پوه شي
چې ته څوک يې
ته تلاش کې دچا سر يې؟
ته خو وران و بچار کورگي يې
ايا ته داسې نه غواړي؟
چې دېره شې شيش محل کې
گرد چاپېر دې وي بڼونه
ته ايسار شې جزيروکې
ابشارونه پرواز وکړي

ستاد ستوري مخ خالونه
 په رڼا شمېرلی نشم
 زه دخپل زړه په هنداره
 ستانخور وپستلی نشم
 رانه هېردي چې ووځنگه
 هرچا اوس ترې خپله برخه
 بېله کړې په غابونو
 چادې سترگې، چادې مخ نه
 خپله برخه بوټۍ وړې
 مامې خپله برخه نکړه
 پيدانه شوه چې وه چپرې
 ته ويلی شې چې څه شوه؟
 نه وي تل زما قسمت هم
 چې مېلمه کړم ستا ژورخيال
 خومنه تانه ډېره
 چې ته نه غواړې تاهېرکړم
 خوزه هم گرم نه يم گرانه
 اوس خيالونه مې تقسيم دي
 يوته نه يې چې دې ياد کړم
 اوس په دغه غم خانه کې

لمده هوا يې راشي
 ستا پرځنيو ټالۍ وکړي
 له خندانه ورته شين شې
 له سيالانو سره سيال شې
 ستاد غرو خړې لمنې
 وي ژېر سپين رنگين برقونه
 ته و استوري احتجاج کې
 ټول په ځمکه راخواره دي
 رڼاگانې راخوړې وي
 وي پېلو ځې ټول دښتونه
 ايانه غواړې چې وکړي
 الوتل سپينې کوترې
 ټولې چيغې کړي چې واخلي
 سوله ، سوله ، سوله ، سوله
 خو گلاب گلاب جانانه
 زه دورځې کړلی نه شم
 چې تصوير دښکلي مخ دې
 ننداره کړم
 زه دخپل زړه په هنداره
 ستاد ښکلي مخ ترسيم خو

دمورپیغام
 د شپې ترډېره پورې وینس پاته شوم
 خوپه علت باندي یې نه پوهېدم
 یوه د سوچ لویه بېړۍ راغلله
 دلته زما ترڅنگه مېشته شوله
 په جنگ و و خوب اوزما سترگې سره
 له ډېروخت وروسته پرې غالب شولوخوب
 زماله سترگو یې جگره یووړله
 خو !

خوبس دا خوب نن داسې بل قسم وه
 نن له پخوانه مکمل بدل وه
 زه یې یو داسې حای ته یوړلمه
 چې مې څوک نه پېژندل
 هلته مې ولیدې بې ساري خهرې
 خوبس هېچا زما په لور نه کتل
 ځانته مې یو ځلې په قهر شومه
 چې ولې ټول راځنې لري به تلل؟
 هلته وه تور شپه او توره کلا
 پکې راگیرزه دبلاپشان وم

ډېر غمونه مېلمانه دي
 اوس په دې کور کې جانانه
 ډېر زیات اوړي راوړي ، گرځي
 زه یم یو سوچونه ډېر دي
 ارزښتونه وېشل شوي
 دوه هم ندي سره یوراز
 اوس دې کور کې ډېر کورگي دي
 اوس په دې کې ډېر وگړي
 لوی وارې ځوانان او پېغلې
 هریوغواړي چې وي مشر
 کشر هم له چاکم نه دی
 ته چې فکر خراب نکړي
 زه په هرڅه له تاتېریم
 ولې ته زما هرڅه یې
 ته مې زړه ته مې لېمه یې
 ته پر مال ه حده گران یې
 ته بنایسته افغانستان یې
 ته بنایسته افغانستان یې

نن مې دايو پينغام په غور واوره!
 دلته به هر سههار لمونځونه کوي
 خويندې او وروڼه به دې ټول پاڅوي
 پرې به لمونځونه کوي
 په دې کوچنيانو سبقونه وايه
 بيابې بنوونځي ته هم په وخت ورلېږه
 نن مې دمور خبرې بل شانتته وي
 نن يې څهره کې هم تغير بنکارېده
 اوس يې په بنکلي نوراني رخسار کې
 زما د شپې د خوب تعبير بنکارېده
 ما ورته ويل مورجانې داڅه وايي؟
 نن دې خبرې عجيبه غوندې دي
 هغې زما خبره پرې کړه ويل يې
 زويه په دې ژوند باور ندي پکار
 په دې نړۍ کې دغه ټول مخلوقات
 وي مېلمان ديوڅو ورځو دلته
 مورجانې!
 مورجانې! هيله کوم غلې شه نور
 داسې خبرې راته څه له کوي؟
 زما په مينه کې کمې مه راوړه

يو وخت وډ پر بېدريغه وو پرېدم
 په کټ کې پورته شوم او ولگېدم
 چې شوم بيدار ډېر وار خطاومه زه
 گورم مورجانې مې کوزه په لاس کې
 راته ولاړه ده او ما بنسوروي
 بچيه!
 بچيه! پاڅه دلمانځه وخت شوی
 ماهم سستی ته زياتي وخت ورنکړ
 ويل مې بڼه دی چې دا خوب و خوته
 ددواړو لاسو په ورغوو باندي
 مې دواړه سترگې سره ومنډلې
 خوب ته مې ځان ځنې رخصت واخسته
 کوزه يې را کړله په لاس کې راته
 نور دمې په لوري و خوځېدم
 اودس مې وکړ چې راوگرځېدم
 مورجانې ناسته جای نماز باندې وه
 اوږدې تسبيې يې په لاسونو کې وې
 د تسبيحاتو زمزمې يې کړلې
 شوله راپورته راته وه يې ويل
 راشه په دې ځای کې دې لمونځ ادا کړه

ته يې ماليار کړلې ددې گلونو
 ای گلاليه نازوليه زويه
 مورته رخصت ورکړه نوروخت نلري
 زما دا خوارتندی يې بنکل کړ راته
 ما يې لاسونه هم په مينه بنکل کړل
 راته دعاوې يې نن ډېرې وکړې
 نور يې په جسم کې دامتره نه وه
 چې نورڅه ووايي خودېر يې غوښتل
 يوځل پرځمکه رانسکوره شوله
 نوره بېواکه شوله پرېوتله
 دشهادت کليمه يې وويله
 حيران شوم څه پېښېږي
 د خدای پامان زوی جانه
 د خدای لپاره مورې
 يوځل دې بيا دامبارک لاسونه
 راکړه چې بنکل يې کړمه
 اوس مې مورجانه زماڅنگ کې نشته ده
 اوس زه يواځې يم
 د زړه ديوال مې پرېوت
 اوس بې نوايمه زه

زما د زړه ديوال به نه نړوي
 هغې امپل کړل دواړه لاسه راته
 خپلې سينې سره يې جوخت ونيوم
 گرانه زما خبرې هېرې نکړې
 زه يورونبانه حقيقت وایمه
 د مرگ په مخ کې ځوان او زور نشته دی
 دا په ازل کې وي معلوم دهرچا
 خوماته دلته خپل پلارجان رايا د شو
 مورجانې چېرې زما پلار نوکوم دی
 او بنکويې سترگو ځنې لارې وکړې
 ځويه هغه ته دعاگانې وکړه
 هغه خو اوس دی په رښتونې نړۍ
 دا حقيقت خوبدلولای نشو
 ما ويل ژر شه زما پلار پيدا کړه
 هغه چامې کړلو گناه يې څه وه؟
 هغه اوس چېرې دی مزار يې کوم دی
 په نرم لاس يې خوله رابنده کړله
 دهغه کورخو په هرځای کې شته دی
 هغه په ټول هېواد کې قبر لري
 هغه شهيد دی او سپېڅلی شهيد
 هغه په خپلو وينو تاته بچي
 په دې هېواد کې گلان وکړل او

زمورڊ ڪور ڪوڇي نه تپرشه مورڙهه مه راڳوره
 زمورڊله فڪر خيال نه هپرشه مورڙهه مه راڳوره
 ڪنه ڪوچني خوربه مڀ مورڇني بنگري و غواڙي
 وائي اختردي تري به پاڪ نوي ڪالي و غواڙي
 هغه به سرته ڪمانڪ غواڙي گوتمي به غواڙي
 مونڙهه بي نلرو هغه رانه پيسي به غواڙي
 خومورمي هپڇ نلري ڇنگهه به مڀ خورغلي ڪري
 دهغني غم ته به ڪري وير ڇوڪ به مڀ مورغلي ڪري
 هغه بياڙاري دومره ڙاري چي بي ڙبه نيسي
 هروخت بي تبه نيسي، تبه نيسي، تبه نيسي
 زه هم ڪوچني يم بيا به چپري گدايي ڪومه
 دچاو جيب ته به په زره ڪي خوشحالي ڪومه
 خو!

خوستاپه ورڇو ڪي اختره سوال ڪول هم گران وي
 ستاپه خوبنيو ڪي يوچاته لاس نيول هم گران وي
 بنڪلي رنگين سپين لباسونه وي دٿولو په تن
 بنڪلي بوتونه وي خولي وي دهمزولو په تن
 خوزمالاس باندي دتپرو خولو داغ بنڪارپري
 زمادزپه ڪور ڪي سوي لوي باغ بنڪارپري
 اي ته پوهپري راته ٿول وائي چي لري لار شه

اختره! مه راءه
 نوم دي ڊپر خورڊي خوزما په خوله ولاڪه راڇي
 زه په ڙوند تنگ يمه مرگي دي ڊپر چالاڪه راڇي
 مانه خفه نشي اختره چي مڀ داسي وويل
 اي دوختونو مسافره چي مڀ داسي وويل
 چي ماله مه راءه زه تاته ضرورت نلرم
 په تانوڇه ڪوم چي قدر او عزت نلرم
 چي مڀ پڪاردي زما پلاردي هغه نلرمه
 چي بي په سر مڀ بي اقتداردي هغه نلرمه
 چي پلار مڀ نه وي نوپه چاڇه ڪوم
 اختره مه راءه په تاڇه ڪوم
 جامي مڀ نشته بوتان نلرم خولي مڀ نشته
 دتن جامي مڀ هم شلپڊلي دي تني مڀ نشته
 مورمي ناروغه ده دمرگ په تبه سره خوتپري
 ددر دل زوره بي په سترگو ڪي اوبه خوتپري
 دواي نشته ده يوه سپينه گولي بي نشته
 په ڇه بي واخلمه لماسره روپي بي نشته
 اختره! هيله ڪرم دي ڇم ته چي راورسپدي
 زمادپلار او دنيا ڪه ڇم ته راورسپدي

یتیم ماشوم
 یتیم ماشوم یم چاته و به ژارم
 نشته دی پلار مې چاته و به خاند م
 خلک خو خپله خپل بچیان لري
 هغوی خواږه او گلالیان لري
 بنکلي جامې پاک لباسونه لري
 توروې سترگې سره لاسونه لري
 خوزه خېرن او گرد و هلی یمه
 یم بیر سر گربوان خېرلی یمه
 یمه پښې بیله خپلی نلرمه
 لم رسو ځوي مې خولی نه لرمه
 په لوربه گرځمه هېڅ نه پوهېږم
 په کومه لار شم چېرې ودرېږم
 زما مورجانه خوهم کونډه مورده
 گرځي په شپه او ورځ په منډه مورده
 چې یوگوله ډوډی پیدا کړي چېرې
 مالتوي چې مې پیدا کړي چېرې
 ځورېږي وایي دی به وږوي نور
 او به به نوي هم به تږی وي نور
 هغه اوس ماته زما پلار جوړ شوی

بې پلاره مور ه یې له دې ځایه ډېرې لرې لار شه
 څه مردار خوره! چې جامې راته ناپاکې نکړې
 بیابه یې هېڅ ډول صابون باندې راپاکې نکړې
 اختره مه راځه له زړه نه مې خخېږي وینې
 اوبنکې مې نشته دي له سترگو مې بهېږي وینې
 خوتاته سوال کوم اختره زه یتیم ماشوم یم
 د زړه په وینو کې مې سور په غم سهیم ماشوم یم
 په مونږه رانشې په نورودې او از وکړه
 زموږ کنډرونه د جاز پشان پرواز وکړه
 پرېږده چې مورته مې سر کې کارمه درد یې ښه شي
 په خپل زرگي پورې یې ونیسمه درد یې ښه شي
 موږ کړه مه راځه مېلمه مونږه خو هېڅ نلرو
 تاته به څه په مخ کې کېدو وولا هېڅ نلرو
 یتیم ماشوم یمه په خلاصو گروو سوال کړم درته
 اختره مه راځه موږ مړه یو په اختر څه کوو؟

ته لکه پول په لويه لار شه گوره
 ته به له هېچا سره شخړې نکړې
 هم به کنځا هم به خپرې نکړې
 همپس له خلکو سره مينه کوه
 خبره هريوه ته سپينه کوه
 وگوره زه داستا پشان ماشومان
 بنکلي غوتی د بن گلان ماشومان
 د اتا سوتول گوره بنايسته گلان يی
 تاسو سباد دې هېواد ځوانان يی
 دغه چې اوسي ټول مشران دي داستا
 دغه هم ترونه ما ماگان دي داستا
 ددوی به ټولو احترام کوي ته
 په هريوه به بېل بېل پام کوي
 خوزه لانه ومه ډاکټر نه معلم
 عقل مې نه وه لا پوره او سالم
 چې يوه ورځ چاراته وويلې
 زما په زړه يې پولی وکړلې
 ويل يې لارې درپه در شولې ته
 زخمي زخمي د زړه په سر شولې ته
 ته اوس يتيم شوې ته نور پلار نلري

زما امير زما سالار جوړ شوی
 خويلار مې هېڅکله کېدلی نشي
 دهغه شان ته رسېدلی نشي
 پلار مې بزگرو هغه يوې کړلې
 هغه به خپلې خولې تويې کړلې
 خوماته ويل به يې ای بنکليه زويه
 په سايکل سور شه نازوليه زويه
 هله ژر لار شه دمکتب په لوري
 ځان رسوه اوس د ادب په لوري
 که چېرې لار نه شوې خسته به شمه
 له تانه ټول عمر خفه به شمه
 ستا سره گلونه اوبه ومه زويه
 چې غم ونکړې زه خويمه زويه
 چې زه ژوندی يم هېڅ پروا ونکړې
 پام کوه وېره هم له چا ونکړې
 ته به ډاکټر شې بيا به لوی سپری شې
 ته به هېواد کې دې يو پوی سپری شې
 زما زخمي زړه ته علاج به جوړ شې
 د قوم لپاره د سرتاج به جوړ شې
 دنورو خلکو هم پکار شه گوره

له مانه لېرې ځي مانه پېژني
 تاچې ويل ستا عزتونه کوي
 له مانه ټول اوس نفرتونه کوي
 ماته يتيم وايي بې پلاره وايي
 بې سرپرسته او بې څاره وايي
 زه اوس مکتب نه وایم سوال کومه
 وگوره پلاره! څه کمال کومه
 زه خو يتيم شوم مور مې کونډه شوله
 لېرو او ورنه په څنډه شوله
 ځکه هغه اوس په پردو کورو کې
 په سرو گرميو په تودو او روکو کې
 زړې جامې او لباسونه وينځي
 پردی پنبې پردی لاسونه وينځي
 نوزه خو کله هم رالوی نه شومه
 په بنو او بدو پوره پوی نه شومه
 گربوان مې څېرې دی صدف نلري
 زما داوران فکر هدف نلري
 داسې څوک نشته چې مې ځان ته یوسي
 دمینه بنکلي یو جهان ته یوسي
 چې مې رینسې رینسې گربوان وتري

ته شوې بې سره څوک دلار نلري
 زه یو څو ورځې پرېشانه ومه
 داسې کم نه بڼه پرېمانه ومه
 ځکه محروم شومه د پلار له سیوري
 شومه بې برخې د سالار له سیوري
 خوبیا خفه په یوې خبرې نه وم
 نژدې، نژدې وم له چالري نه وم
 پلار به ويل ته به یو اځې نه شې
 تنه به هېچېرې ته پاتې نه شې
 خوزه خفه ییمه ترې ډېر خفه ییم
 ډېر سترې شوی ییم تیکه تیکه ییم
 ولې هغه ماته دروغ ویلي
 گوډ او مات نه بس بڼه یې روغ ویلي
 دهغه هېڅ خبره سمه ده
 ځکه مې سترگه اوس بې نمه نده
 کنه نو وگورئ چې دروغ دي کنه
 په زور او زبر په شره روغ دي کنه
 هغه خو ویل چې دادې ترونه دي ټول
 څه خوریونه څه ورېرونه دي ټول
 خو پلاره! اوس مې تره تانه پېژني

روان داوښکومې باران وتړي
زما همزولي وايي هلو وپلکم
خوزه پخپله پښتو نه پوهېږم
يو وخت وه زه هم دهمدوی پشانې
هره خبره باندي ښه پوهېدم
اوس زه يتيم يم سرپرست نلرم
دپلارپه مينه مې زړه مست نلرم
ژرامې تل وي مېملنه دسترگو
وي سترغلي مې تل چپه دسترگو
زه او موردواړه تل ژړاکوو
بس په ژړامو امنا کوو

ديادونو خپه
گرانې پرون ډېره راياده شولي
په ډېرو هڅو مې هم هېره نشوي
لکه دسپينې وريځې ته دتوروغرو لپاسه
دسحرسترگې نه په وخت پورته شوي
اولکه باران ته دسپرلي د موسم
دزړه په للمه مې راوورېدې
ستا ورېدوسره په دې للمه کې
يوشين چمن ښکلی گلزار وټوکېد
اوس نو دې سرو گلو او شين چمن ته
دښې پالنې يو ماليار پکار وه
زه وم په فکر چې تا پرېکړه وکړه
زه دې ماليار ددې بوستان غوره کړم
خو ته پوهېږې گرانې بيا څه و شول؟
زه شوم ناکام ستا انتخاب ناسم وه
ناکام پدې شوم چې ماليار نه ومه
زه خو فارغ ومه د عشق له ښونځي
دې ته پکار وله زراعت نه فارغ
ما پوهنتون هم وه دميني لوستی
خو تاسره له دومره لويې ماتې

تا مُميز راته رقيب ټاکلی
 خوته پوهېږې چې رقيب څه ويل؟
 هغه پارچه نښه په سره قلم کړه
 دلس پوښتنو واره لس ځوابه
 مامکمل په تور قلم وليکل
 اوس مې نمرې هم سل په سلو بايد
 په شين قلم راته غټ غټ وليکي
 خوددې سور قلم دنښې علت
 له چانه وپوښتم چې پوه شمه پرې
 اخر مې وويل گناه مې څه ده
 يو ناپېژاندى مې راغورځته شولو
 ويل يې تاپه دولسم ټولگي کې
 په دولس ژبو ديار نوم اخسته
 تابه په دولس قلمونو باندي
 په دولس رنگه دولس ځله ليکل
 چې اى صنم زه به په ورځ دقيامت
 کې درې شاهد ه په څلور کې ضرب کړم
 چې مساوي به ترېنه دولس جوړ شي
 هريوبه ستاد ښکلي مخ په مينه
 گواهي ووايي چې حال مې څه دى

ماته يوبل د برييا چانس هم راکړ
 بيا دې دزړه د کور تر ټولو لوى ور
 کليانې رکړې او راودې سپاره
 خوداخل ما هم يو څو گند ياد کړلو
 چې به عسکر شم ددې ښکلي کورگي
 کله به هم ديو کوچني شکايت
 موقع درنه کړمه خفه به نشي
 اوس مې په ځان باندي يو فرض گڼلى
 چې ستا د زړه د بن له ټولو گلو
 هغه سپين گل چې ستا تر ټولو خوښ دى
 هغه لپاره به زراعت ولولم
 دابه په ټولو رنگارنگ گلونو
 کې يې پاچا کړمه دا گل دنرگس
 او گرانې بله ژمنه هم کومه
 چې به دتېرې ازموينې نمرې
 درنه په داخل امتحان کې اخلم
 او دامې هم دمخه خوب ليدلى
 چې به نمرې هم سل په سلو وړمه
 پارچه به هم له ځوابو ډکه وي
 خوته پوهېږې چې بيا تاڅه وکړل؟

اوس هم که پوه نه يې نو خداى دې پوه کړه
 دا ازموينه هم زما لخوا ده
 ددې نمبرې به هم زه ورکوم
 ته اوس په دې کې ليلا مه گرموه
 خواوس ته گوره چې تقدير څه کوي
 تقدير هم ستادى زه تدبير نلرم
 دې امتحان کې هم زه پاته راغلم
 دتيرپه شان مې يو ځل بيا بايلوده
 خوستا باور په خپل باور څنگه دى؟
 چې بريالى به وي که پاته به وي
 خو ما دمینه په ځانگړي قانون
 کې يو ماده داسې ترسترگو شوله
 چې يو مټين ترخوناکام نشي
 هغه برياته به هېڅ ونه رسي
 وايي چې هره ماته مور دبري
 نو دبري په خاطر ماته وخوره
 زه هم مات شوى يم خونه يې منم
 زه يو اتل يم په مينه کې ستا

غزل

څه په هر لوري بڼه کلامې درپسې شه
 زه سپورمى يم ه رڼا مې درپسې شه
 جفاگه انودې زړگى راته شين کړى
 بې وفاشولې وفامې درپسې شه
 زړه مې خونې کړې گنځي اى شوده جانانه!
 زه دې څه کوم بلا مې درپسې شه
 هسې مرگ لره مې ولې غاړې باسې
 دحليم رخسار بڼه کلامې درپسې شه
 که سسل ځله درته وايم لري مخه
 خوته نه اورې وينامې درپسې شه
 زه هم ځانتسه يو څه وايم کمه نه يم
 تندرونه يم برېښنامې درپسې شه

ته يو لعل د بد خشان يې
ته عقيق ته پېروزه يې
ته يو پېغله کوچيانې يې
ته مېلمه په سر دره يې
ته مئينه يې په علم
دمعارف بله ډيوه يې
تورتمونه دې خوښ ندي
يوه ښکلې نظاره يې
ته پرده دمو سيقيت يې
ته سپتار يې ته نغمه يې
ته پيغام دمحبت يې
ته دهر يوزره ټوټه يې
ته په تورو زلفوزانگې
ته بلنده ستاره يې
هر افغان درباندي وياړي
حکه ښکلې پښتنه يې

د سولې کوتره
ته د سرو گلو غنچه يې
د سهار خوږه وږمه يې
ته خپه د اباسين يې
ابشارونو کې نعره يې
ته اهنګ ته ترنم يې
داد بښکلې ټوټه يې
مسافره بل وطن کې
په هېواد پسې خفه يې
ته يې لښته د سرور زرو
ته ډالۍ ته هديه يې
ستانازونه مينه ناک دي
ته عاشق ته معشوقه يې
ته کوتره يې د سولې
ته په مينه باندي مړه يې
ته يې باد دنسيم غږ کې
د غزلوزمزمه يې
ته سيسي د خړوگتو
ته هوسۍ دلوی راغه يې

غزل

نن یوه ارمان په مخه کړی يم
بیادغم کاروان په مخه کړی يم
ته رقیبه یونه یې دې ټول جهان
زه په بیابان په مخه کړی يم
سترگې درنه باسم که لاس بری شوم
خپل ځان ناتوان په مخه کړی يم
بیابه کوم سپرلي ته غاړه ورکړمه
خیر که اوس خزان په مخه کړی يم
غورځوي مې لوړ، ژوراو کور په کور
دومره لوی طوفان په مخه کړی يم
جوړ شو ترې سپلاب پکې غرقېږمه
اوبنکو دافغان په مخه کړی يم
ورځ شوه رانه ورکه رڼانشته ده
داسې تور ما بنام په مخه کړی يم
نوروله وصال ځنې خواند واخسته
زه روشن هجران په مخه کړی يم

غزل

څنگه چې تاله ما بنامونوسره زړه تړلی
داسې ماهم له سههارونوسره زړه تړلی
چې مې دژوند په نیمایي برخه دو ولگوو
ماخو ټول ژوند له امیدونوسره زړه تړلی
چې دمسجد تر شاه تپرېږم اومندر ته ورځم
لکه هندو مې له خالونوسره زړه تړلی
هغه مې پیر هغه مريد هغه ایډيال گنیمه
چا چې دمینی پیغامونوسره زړه تړلی
بیا درباب نغمې ویدې دي سترگې خوب نه اخلي
تایې مطربه له تارونوسره زړه تړلی
ستار سالت او وجیبه به ځورول وي زما
تادیزیـد له خواصونوسره زړه تړلی
ته هغه ستایې چې دې نورو ته له ورايه بنکاری
روشن ایروکې له لعلونوسره زړه تړلی

غزل

بیا چاترې کوكۍ په زور اخستې ده
 چاله دې جلکۍ په زور اخستې ده
 بیا یې دې سرې شونډې لکه سور انگار
 بیخ ترېنه خولگۍ په زور اخستې ده
 سترگې یې دې ډکې خوڅه نه وایې
 ډار ترېنه سلگۍ په زور اخستې ده
 غاړه یې نیولې ده او تره ده
 غلو ترېنه اوږې په زور اخستې ده
 هغه سندرماره اوس خاموشه ده
 مرگ ترېنه ټیټۍ په زور اخستې ده
 ناسته له روشن سره تیاره کې ده
 غره ترېنه سپوږمۍ په زور اخستې ده

غزل

قربان قربان شم ځار بلبل جانانه
 زما دزړه دسرگلابه زما گل جانانه
 سره اننگۍ دې هم ځلا کوي شبنم په شانتې
 تېرو بڼو دې کړ زخمې زما گوگل جانانه
 قدم په ورواځله په ورو څه چپرې پرې نه وځې
 راپسې راشه په هر پیل مې کسپړده پل جانانه
 که یې پناه راځنې برق کړ هېڅ پروانکوي
 پرمخ مې پرېوته اور بل دې ول په ول جانانه
 راځه یوڅه خودرته ولیکم چې ویې لولې
 بس چې هرڅه وي ورته ووايه غزل جانانه
 دتور لونگ پرځای روشن په سینه گرځومه
 ورباندې کړمه نن سیلونه دکابل جانانه

غزل

ستاله سترگونه حيا اوري چې گوري
له نازک زړه دې درزا اوري چې گوري
پښتنې ديورپ ميمې درنه خار شه
اننگونه دې ښکلا اوري چې گوري
ته يې شمع پروانې درنه خار پري
په خوبانودې رڼا اوري چې گوري
د شبنم پشان دگل پرمخ دې شپه وي
په خانگونودې خلا اوري چې گوري
توره شپه کې درباب پشان نغمې کړې
دروشن په زړه سبا اوري چې گوري

غزل

سره لاسونه تورچشمان په مخه راغله
تبغ باڼه اوسره لېان په مخه راغله
اننگويې دهندارې پر خای کار کړ
پکې زه ومه روان په مخه راغله
وه اوږده لکه دسروې مې محبوبه
غونډه زنه سور پېزوان په مخه راغله
بور اگانو پسي داريې گرځولو
وم په لاره دبوسستان په مخه راغله
اوس به بې اجله مې ومه روشنه
اوږدې زلفې ښاماران په مخه راغله

موسقیت

ته به اهنګ او ترنم یې موسقیت به لری
 خودرباب په شانتې بنکلی ترنگ دې کړی ندی
 هسې په خوله وایې چې مینه او وفادې کړې
 خو گوره هېڅکله د بنکلو ننگ دې کړی ندی
 سترګې دې تورې زلفې جوړې او سرکي انګي
 خودلیلا پشان پلو په څنگ دې کړی ندی
 مغرورې پېغلي الماسک ووداسمان په لمن
 ستاسپینو متو کې بنګریو شرنګ دې کړی ندی
 بوراوزر دې خپل څېرلی فریادونه کوي
 بس د گلاب په پانه وینو رنګ دې کړی ندی
 پولادي عزم لرم څه د تیم چاقو خونه یم
 لامې پلنګه کوي پړق خوزنګ یې کړی ندی
 منم چې تابه وي وهلی په هرځای د غرې
 خوله روشن سره دسترگو جنګ دې کړی ندی

بیاسرلی شو

بیاسرلی شویاگلونو سپر بدل شروع کړه
 بیامې لیلا راته په سرو شندو خندل شروع کړه
 بیاد سپین غره لمنې شنې شوې په نښترو باندې
 بیامې وړمو په تورو څنوکې زنگل شروع کړه
 بیاهوانر مه شوله بیافصلونه وده کوي
 بیاتور بلبل په شنو څانګونو چغېدل شروع کړه
 بیابزګریوم راپورته کړی کورونده اړوي
 بیاستری شوی بیاد مه یې جوړول شروع کړه
 بیامعشوقې ویل شـیرینه له تاوگرځمه
 بیامې دوه سترگو ستاوسترگوته کتل شروع کړه
 بیادشپونکي اودشپـېلی اواز له غره راوځي
 بیادسندروا ونغمو یې غږول شروع کړه
 بیادپېغـلو تـود له کلي نه روانه شوله
 بیادمنگو یې په گودر کتارول شروع کړه
 بیاد تور غره هوسی په منډه تېزگامونه اخلي
 بیاله سرشارو مست زمرویی پتېدل شروع کړه
 بیابه روشن لاس په غـاړه کې درواچومه
 بیاجـې باران دپسـرلیو وړ بدل شروع کړه

غزل

بېلگه نه وي ټوله شپه ومه تنها
له خيالو سره ويده ومه تنها

انتظار مې درته وکړ خورانغلي
زړه مې ډک ولو خفه ومه تنها
په الوت کې مې وزر د فکر مات شو
نيم بسمل ومه زه مړه ومه تنها
دواړه سترگې مې وې وره پورې گنډلې
لکه ناسته په مورچه ومه تنها

نور د فکر کور کې خای درلره نشته
زه اول نه اموخته ومه تنها

غزل

خیر دی که نادانه ده پوهېږي نه
ماباندې خوگرانه ده پوهېږي نه

زه یې رانږدې کړمه زړه گي پورې
دالـرې روانه ده پوهېږي نه

غواړم یې دیدن ته اوس پلمې ډېرې
ماسره یې وړانه ده پوهېږي نه

وايي خولگی سپینه قیمتې لرم
سل لکه ارزانه ده پوهېږي نه

کړل که ریاضت غواړي انجام یې اوس
وبه شي اسانه ده پوهېږي نه

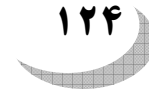
ماتې شوې حیانه پرې نښولې ځکه
داجلی افغانه ده پوهېږي نه

خوښ یې په زلمیو کې روشن کړمه
اوس پرې پښېمانه ده پوهېږي نه

نظم

يو څوک ده غواړی ماله ځانه سره وغږوي
څه رانه واورى څه راو اوروي په دغه هنر
هيله يې داوي چې يې خپل حضور ته ومنه
ډېر کله داسې وي په خپل سرمې محل ته راشی
هغه چې راشي زما مخې ته نو ساه مې واخلي
بدن مې سست شي ساډويي راباندې خوله لگوي
خبرې نشم، کتى نشم، اورېداى يې نشم
فکر مې و تنبتي حوس مې هم خنثى کړى راته
دا کړى خبرې زه د ځمکې مخ شو کارې کړمه
مخ ته يې نه گورم خو سيوري ته يې زړه ورکوم
تنفس هم دومره په ورو اخلم چې ستړى مې کړي
نوره چې تنگه شي اسمان ته اسو پلي ازاد کړى
لاس راته وغزوي ووايي: د خداى پامان

غزل

څه سترې، څه بدرنگه ده څه گرانه زنده گي ده
زړگيه دانوڅه کړمه بې تـانـه زنده گي ده
سکون مې پکې نشته فکر غاړه رانه واخلي
د گل غونډې جانانه بې جانانه زنده گي ده
شينکي اسمان نه لاندې بودى تال جوړوي لمرکې
اى خدايه! دانوڅومره سرگردانه زنده گي ده
اوس ماته بېگاتاته سبابل ته غږېرکې ناڅي
وفا وفادې نکـوي ناځوانه زنده گي ده
کتلى ورته نشم په ليدومې زړه وريتېږي
له سترگو په رودو کې مې روانه زنده گي ده
قسم سل ځلې وکړي چې هر وروبه درشم
مانبام شي خورانشي بې ايمنه زنده گي ده

خوزه ترې لرې شمه لاس باندې مې درد ولگي
نن يې په قهراو غوصه کې راته داسې وايي
روشنه! سترگې دې خدای وباسه چې نه مې گوري
ژبه دې گونگه شه چې آهم راته نکوي پرې
په رښتيا کونې شې چې په دروغوبهاني لتوي
خوهغه اوس هم لا په دغه راز مې نه پوهېږي
چې زه گونگي يم او گونگي خبرې نشي کوي

د حقيار صيب د غزل په اقتفاء

ستا لاس راته غماز شي ستا نظر راته غماز
اخته مې په لوی غم کړي جوړ کړي شر راته غماز

له ښکليو سره ستا لپاره سترگو کې خای ټاکم
بيا هلته مونږ نه مخکې وي حاضر راته غماز

منم چې همدردي به په ظاهر راسره وکړي
خپل يار به کړي قاتل زما د سر راته غماز

پيالي چې مو په سر را اړولې واړه يو وو
چې بېل شوم ځنې جوړ شوله دلبر راته غماز

هغه ته شي سپوږمۍ د خوار لسمې مخته ورشي
خوماته شي هلال جوړ شي له غر راته غماز

چې سر په لويو غروشم زه روشن د باز نيووته
شي ځښ به په سينه مې تور خنجر راته غماز

غزل

بنکلی شي نغمه شي مهربانه شي په تلو مې
مینه شي، وفا شي، قدر دانه شي په تلو مې
پوهېږم چې مندر ته دور تلو مې جواز نشته
باوردی چې هندوه مسلمانان شي په تلو مې
منم چې په رام رام او په بگوان به یې یقین وي
خو و منی چې خلاصه به ایمان نه شي په تلو مې
هروختې خوا بونه کړي چې راشه خو چې ورشم
راپر بوخي څه ټکه پنبېمانه شي په تلو مې
دا ضد دی که پښتو دی چې له ماسره یې کړي نن

ما پرېږدي په محفل کې دا روانه شي په تلو مې
وي ستونزو کې راگېره مې دېن بنکلی بلبله
يوه يوه ختمېږي او اسانه شي په تلو مې
خو کله کله گوره شي د ورځو مخالفه
ولا جوړ ځناور وي خو انسانه شي په تلو مې
روشنه! څه جادو، منتر، تعویذ خودې پرې کړی
شي تاوه په حجاب کې سره حیانه شي په تلو مې

غزل

پیمانہ پیمانہ کی زندہ گی ده
د وحشت په زمانه کی زندہ گی ده
له سهاره تر ماښامه همدا یو نوم
یادومه ستا نامه کی زندہ گی ده
پیدا اینست دی پېښه پېښه ده کیسه ده
خه جالبه افسانه کی زندہ گی ده
ورنه خار شمه په زړه پورې بی نیسم
ستا دگوتو نشانه کی زندہ گی ده
یم دوه گون او پېړی وروسته هم سکه یم
پکې اوسم خزانه کی زندہ گی ده
نن دې ولمه اشنا په گلکو خکه
یارانه ده یارانہ کی زندہ گی ده

غزل

خوب وینم چې گاره کی ویده شمه
لوږه او نهاره کی ویده شمه
ډېر وخت خاورې وخورم تنده سر و خوري
مارشمه او باره کی ویده شمه
ستړی ستړی وگرځمه دومره چې
سم په لویه لاره کی ویده شمه
ستاد سپین مړند له خوبه بد وړمه
دښته وي ریگزاره کی ویده شمه
گردشمه له خونې چې مې وباسي
پورته شم هنداره کی ویده شمه

غزل

ستا يادونه دي او زه يـم توره شپـه ده
تورتمـونه دي او زه يـم توره شپـه ده
اوس به راشي اوس به راشي اوس به راشي
اميدونه دي او زه يـم توره شپـه ده
لکه شمع خپله ونه خپله رېبـم
خراغـونه دي او زه يـم توره شپـه ده
خوشحالیـ دې رانه يـورې ټولې ټولې
ستاغمـونه دي او زه يـم توره شپـه ده
رنگيـنۍ دژوندون ستاسو دزړه سره
خو دردونه دي او زه يـم توره شپـه ده
شکر شکر چې د ستورو همسايه شوي
مزلـونه دي او زه يـم توره شپـه ده
په روشن باندي ظلمونه به خوک شمار کړي
غرونه غرونه دي او زه يـم توره شپـه ده

غزل

دا حساس په اوږه ورسـي منزل ته
خوک چې خان رسول و غواړي محل ته
ډېرې ستونزې کړلېچونه شاته پرېږدي
خوپرمخ ځي نه ودریږي دی خـل ته
د خپل زړه په بیه زړه د جانان گټې
بې پروا وي هرکلی وايي اجل ته
انتخاب کړي چېرته يو دډېرو منځ نه
واوا نه کوي په تش نامه غزل ته
د طبعت په لاس جوړ شوي کورکي ژوند کړي
هوس نه کوي په لاس جوړ شيش محل ته

غزل

شپه مي رنه اوس په سلگو تير بري
په خدای په غم او اند بخنو تير بري
له زره مي اور پورته سپرغي پورته شي
ٽوله په گرمو اسو پلو تير بري
بيلتون دي ٽوڪو ڪي شاعر هم ڪر مه زه
نوربه وختونه په شعرو تير بري
انخور دي وينخمه په ترمو اوبنڪو
ستري لمحي دي په تيرو تير بري
ستا بخمليه سينه ستا هغه ور بنميه خنگل
نشته اوس ژوند مي په اغزو تير بري
روشنه خور ژوند مي د اور په لمبو
وايه چي داسي به ترخو تير بري

غزل

تانه چي بغير وي په خوبونو دي اور پوري شي
نور دي هبرومه په يادونو دي اور پوري شي
راشه زره مي تنگ دي نور په هچا تڪيه نڪوي
خپل وطن نه پرته په ملڪونو دي اور پوري شي
ته په خپلو لاسو دي اغزي را ڪره خوشحاله يم
لاس چي د رقيب وي په گلونو دي اور پوري شي
لاس تر زني ناسته هر د پو ال ته اوبنڪي تويي ڪرم
ژوند بي زما وخور په سوچونو دي اور پوري شي
مونزه سوله غوارو مونزه تل خوشحالي غوبنتي ده
ورڪ دي شي: روشنه: په جنگونو دي اور پوري شي

دري بيتونه

يا چې مونږه دواړه نه وای يا بپتلون نه وای جهان کې
يا همپش لپاره ژوند وای يا ژوندون نه وای جهان کې

چې مغول، چنگيز هلاک وای هـلاکو نه لاره ورکه
يا خو ټول غيرت وای يا پښتون نه وای جهان کې

چې په تمه د سبایې نن پرون درې درې واپه تېر شول
يا چې نن پسې نن نه وای يا پرون نه وای جهان کې

دوه بيتونه

سهار و چې يو چامي په ديدن باندي اختر کرو

سهار دی چې يو څوک مې په ديدن کمخۍ وباسي

بس دواړه سهارونه دي په نوم کې يې فرق نشته

خو فرق يې تنها دادی سهار راوړم سهار مړ کړم